

Overweging zondag 27 oktober 2019 – ‘God, wees mij genadig’

Jaar C, 30^e zondag door het jaar

Sirach 35,12-14.16-18 / 1 Timoteüs 4,6-8.16-18 / Lucas 18,9-14

Bidden. Jezus heeft ons woorden gegeven; het Onze Vader, dat wij straks zullen bidden. Maar vandaag gaat het niet over de woorden, maar over de houding van gebed. Over onze eigen relatie naar God toe. Over genade.

Die paar gestamelde woorden: ‘God, wees mij genadig’ is een schietgebed, kort en krachtig, recht vanuit het hart, recht naar boven. Genade is een gunst van God aan ons, een eigenschap van God zou je kunnen zeggen. Het raakt aan de woorden trouw en betrouwbaarheid.

God is trouw. Immers, God is in Jezus mens geworden en Hij bleef ons trouw tot in de dood. Daarin toonde God zijn liefde voor ons, een liefde die verder gaat dan de dood, die groter is dan wij ons voor kunnen stellen. Een liefde die onvoorwaardelijk is en herschept.

Het is moeilijk om ons genade voor te stellen: het is een eigenschap die duidelijk wordt in een gezegde als: iemand weer in genade opnemen. Er spreekt vergeving uit, toenadering, liefde.

God wil niets liever dan dat wij ons bewust zijn van onze eigen houding: van onze houding naar God en onze houding naar anderen. De tollenaar in dit verhaal is zich dat ten volle bewust: hij heeft niets om zich voor op de borst te kloppen, zoals de rechtvaardige Farizeeër. Hij weet maar al te goed dat hij armzalig is. Hij durft God amper onder ogen te komen. Hij staat daar en smeekt om genade. Hij staat daar met lege handen.

Durven wij ook zo met lege handen voor God te staan?

Durven wij toe te geven dat ook wij wel eens net als die Farizeeër zijn: dat wij bij onszelf denken dat we toch genoeg ons best doen, dat het toch wel goed zit met ons, dat we toch genoeg geven aan goede doelen, toch genoeg doen voor de kerk, dat we ons daarin soms beter voelen dan anderen, dat we Gods liefde daarom wel verdienen?

Maar God is niet omkoopbaar. Hij doet niet wat wij willen als we Hem maar genoeg geven. God is niet willekeurig. Hij heeft ons lief. Ons allemaal evenveel. Hij trekt de rijken niet voor en kent geen vriendjespolitiek. Hij laat zich niet verblinden door macht en vertoon, schoonheid of mooipraterij. God is geen handelaar maar een liefhebber. Een liefhebber van mensen.

Als wij naar binnen keren in onszelf, bidden voor ons zielenheil, verdienen wij geen liefde, maar krijgen het! Zomaar. Om niet.

Gods genade komt ons nabij in de sacramenten: in de intimiteit van de communie, in de vergeving van de biecht, in de troost van de ziekenzalving, in het welkom bij het doopsel en in het vuur van het vormsel.

Genade is goddelijke liefde en een gave. Een godsgeschenk. En wij mogen het ontvangen. Niet omdat we er recht op hebben, maar omdat God van ons houdt. Hij vindt ons zijn liefde waard. Gods genade komt nabij als we twijfelen en rusteloos zijn als we het allemaal niet meer weten. Gods genade geeft ons inzicht in hoe wij beter moeten worden.

Want hij houdt van die Farizeeër in ons, en ook van die tollenaar in ons. Als we ons dóór die onvoorwaardelijke liefde bewust worden van onze hoogmoed én ons falen en ons bekeren, kan Zijn onvoorwaardelijke liefde ons veranderen.

Vaak zijn we in ons geloof alleen bezig met die horizontale balk: met onze onderlinge relatie, met onze geloofsgemeenschap, met het samen vieren en het klaarstaan voor elkaar, met al het werk dat we hier op aarde doen om er een betere plek van te maken. En dat is goed!

Maar we moeten die verticale balk niet vergeten: we doen dat alles niet op eigen kracht. Er is ook onze eigen, individuele relatie met God. God geeft en vergeeft. Hij geeft ons altijd meer dan wij verwachten. Hij schenkt ons leven, zelfs zijn eigen leven.

Bidden om genade is bidden om vergeving, om toenadering en liefde. En weten dat we dat nodig hebben!

God kent ons hart als geen ander. Hij geeft ons geen slang als wij om brood vragen. Zo zal hij ons niet verstoten als wij berouw tonen. Hij zoekt naar het verloren schaap, hij verheugt zich in de verloren zoon.

Dus of wij nu tollenaar zijn of Farizeeër; of gewone parochianen van deze kerk - het gaat er om dat wij met lege handen voor Hem durven staan.

Dat we ons van onze eigen houding bewust zijn en bereid zijn *Gods liefde* te ontvangen. Want God ontvangt *ons* maar al te graag. Met zijn liefde herschept hij ons, bevrijdt hij ons en maakt ons mens.

God gaat in zijn genade altijd onze verwachtingen te boven.

Amen.